

Školní ples Waldorfské školy Dobromysl po letech opět ožil

Poslední březnovou sobotu se v Kulturním domě Šeríkovka po téměř šestileté pauze opět konal školní ples Waldorfské základní a střední školy Dobromysl. A byla to událost, na kterou budeme dlouho vzpomínat.

Večerem nás s lehkostí a noblesou provázela moderátorka Lucie Křížková, o hudební doprovod se postaral orchestr M. Novotného, který zaručil, že parket nezůstal prázdný.

Úvodní taneční vystoupení patřilo dětem a juniorům z taneční školy Gregoriades. Ti večer příjemně otevřeli několika precizně nacvičenými choreografiemi. Poté následovalo

„ředitelské tango“ v podání manželů Kubových, jež sklídilo zasloužený potlesk a symbolicky tak zahájilo volnou zábavu.

Během večera jsme mohli obdivovat i další taneční čísla – energické vystoupení tanečního uskupení Živelné ženy a poetické eurytmické vystoupení pod vedením Vladimíra Havrdy. Na pódiu se objevily také bývalé studentky školy a součástí programu byla i prezentace mapující proměnu a rozvoj Dobromysli v uplynulých deseti letech.

Hřebem večera byla bohatá tombola, z níž si mnozí hosté odnesli pěkné a hod-

notné ceny. Celým plesem se nesla přátelská a uvolněná atmosféra, která připomněla, jak silné a inspirující může být propojení školy, rodičů, učitelů a studentů.

Velké poděkování patří všem, kteří se aktivně zapojili do příprav a organizace plesu, stejně jako těm, kteří přispěli dary do tomboly. Speciální dík si pak zaslouží Dita Bezděková – díky jejímu klidnému a profesionálnímu přístupu proběhla celá akce hladce a s úsměvem.

Děkujeme všem za společný večer a těšíme se zase někdy příště!

Andrea Kudrnovská

Co mě čekalo za branou základní školy?

Jako bývalá žačka školy Dobromysl bych se chtěla s dětmi z druhého stupně, a nejen s nimi, podělit o své zkušenosti s přechodem na střední školu.

V září jsem nastoupila na SUPŠ svatě Anežky České do Českého Krumlova. Vybrala jsem si obor Scénická a výstavní tvorba, který je pouze v Praze a v Krumlově. Protože mě fascinuje svět divadla a je mi blízké výtvarné vyjadřování, opravdu jsem moc chtěla studovat scénografii. Musela jsem proto obětovat pohodlí rodinného prostředí. Po přijetí na školu jsem ale nebyla přijata na internát. Hledali jsme s rodiči jinou formu ubytování. Každodenní dojíždění tak dlouhé cesty není možné. Naštěstí jsem byla na internát přijata na odvolání tři dny před začátkem školy. Odchod z domova je změna, na kterou se nelze nijak připravit. Každý se tu cítí na začátku

sám. Určitou dobu trvá, než se seznámíte a zvyknete si na nový způsob života. Nové prostředí, noví učitelé i kamarádi a musíte si všechno zařídit sami. Jídlo dostávám, ale snídaně ani večeře na internátu mi příliš nechutnají. Je to stále to stejné dokola, jen bílé pečivo a k tomu paštika, tavený sýr, levný salám...

Další náročnější stránkou studia je doprava do školy. Cesta z Plzně trvá téměř čtyři hodiny, což mi dost zkrátí víkend, protože v neděli brzy odpoledne se musím vypravit a odjet. V pátek se zase vracím domů až v podvečer. Během vyučování se také hodně nachodíme při přesouvání mezi budovami naší školy. Přecházíme pěšky mezi internátem, hlavní budovou a ateliéry. Vzdálenosti jsou přitom vždy více než kilometr. Přijdete tedy o mnoho jistot a pohodlí, ale zároveň se tím značně osamostatníte.

Změnu mezi waldorfem a „normální školou“ jsem příliš nepocítila. Znamkování mi vyhovuje, mám tak neustále přehled o svém prospěchu. Musím se podstatně více připravovat a učit se na časté testy, ale na druhou stranu nedostávám téměř žádné domácí úkoly. Vyučování máme od 8:00 do 16:30 hod., kromě pátku, kdy končíme dříve. Je toho všeho hodně, ale učitelé jsou všichni vlídní a ochotní cokoliv individuálně řešit. Můj obor mě velmi baví a dozvídám se mnoho nového. Od učitelů i spolužáků přichází do mého života nové impulzy k nahlížení a poznávání světa. Zároveň žiji v překrásném historickém městě, jehož duch je inspirativní. Mohu vám tedy ze své zkušenosti říci, abyste se neobávali a vykročili bez obav vstříc své budoucnosti.

Antonie Matasová

Plavecký kurz 4. třídy v Sušici: „V 7:30 jsme na značkách!“

Pamatujete si na vaše školní plavání? Studená voda a třes na okraji bazénu, násilné potápění hlavy, slzy v brýlích? Mnoho rodičů to pravděpodobně zažilo. Že to tak nemusí být a naučit se plavat může být i zábava, zažili žáci 4. třídy naší školy na svém druhém plaveckém kurzu v polovině března v Sušici. „Plaveme dvakrát denně, v 7:30 jsme na značkách. Je to náročné, a potom hodně jíme a také spíme.“, poslala asistentka Aneta Berková druhý den rodičům pozdrav od dětí. Ty se rozloučily s rodiči v pondělí ráno na plzeňském nádraží v hustém sněhovém víru – někteří plní očekávání, jiní ve strachu z toho, co je čeká. Nemusely se ale vůbec bát. Motto společnosti ZŠ PRO DĚTI, která organizovala týdenní plavecký kurz, je: „Voda nemá být strašák, ale kamarád!“. A to předvedli i zkušení instruktoři, kteří děti motivovali k lásce k vodě a zvládnutí základních plaveckých návyků.

Během pěti dnů absolvovali žáci celkem 20 plaveckých lekcí. Děti byly rozděleny do menších skupin podle svých schopností. Učily se plavání s pomůckami i bez nich, základní plavecké způsoby jako znak, prsa, kraul a motýlek, první pomoc, skoky do vody a základy potápění. A vše individuálně a hravou formou, s úsměvem a trpělivostí.

Kromě plaveckých lekcí se žáci účastnili

také doplňkového programu, který zahrnoval pohybové a společenské aktivity, například procházky, hřiště a večerní diskotéku. Tento program podporoval týmovou spolupráci a rozvoj dovedností dětí mimo bazén.

Na závěr kurzu obdrželi žáci „mokrý vysvědčení“. Celý kurz probíhal v přátelské atmosféře mezi dětmi a instruktory. Děti si nejen odnesly nové plavecké dovednosti, ale také spoustu krásných zážitků a vzpomínek na společně strávený čas. Svědčí o tom i fakt, že si žáci zvolili jako téma měsíční slavnosti právě kurz plavání. Děti připravily vystoupení společně s instruktory. Byly rozděleny do dvou skupin - amatéři a profici v plavání. Profici měli instruktorku a uměli skvěle plavat, amatéři neuměli, takže je to profici naučili. Zároveň amatéři profiky naučili tancovat. Vystoupení to bylo skvělé, vtipné a ohlas ve formě potlesku byl velký. „Jsem na svou třídu opravdu hrdá. Týden byl velmi intenzivní, musely brzy vstávat a měly den plný aktivit. Ale všechno skvěle zvládly a byly úžasný tým. To bylo vidět i na měsíční slavnosti.“, říká třídní učitelka Andrea Častotická. A tak za slunečného a teplého pátečního večera mohli rodiče přivítat unavené, ale spokojené děti, které nám nadšeně vyprávěly své zážitky.

Maika Victor-Ustohal, maminka Leoni ze 4. třídy

Londýn

Naše osmá třída, společně s pěti dalšími třídami, nedávno absolvovala zájezd do Velké Británie. Výlet začal osmnáct hodin dlouhou cestou autobusem. Když jsme přes Německo, Francii, Belgie a cestu trajektem konečně dorazili do Londýna, bylo okolo pěti hodin ráno. Hned po příjezdu jsme se vydali na procházku městem.

Prvním dnem nás provázel studený déšť a skleslá nálada. Všichni jsme byli unavení z cesty, ale přesto jsme prošli snad skoro celý Londýn. Celodenní prohlídka obsahovala návštěvu St. Paul's Cathedral, Borough Market, kde jsme měli svůj první rozchod, Tower Bridge, Tower of London, Natural History Museum, procházku Hyde Parkem a mnoho dalších památek.

Po tomto náročném dni jsme se konečně měli setkat s rodinami, u kterých jsme byli ubytováni. Nevím, jestli jsem se takhle cítila jen já, ale ze setkání, i přes uklidňování učitelů, že je rodina pravidelně kontrolována, jsem měla trochu strach. Setkání probíhalo zvláštním způsobem, kdy jsme všichni vystresovaně seděli v autobuse a pouze jsme pozorovali přicházející lidi a hádali, jestli je zrovna tato paní nebo pán naše rodina.

Po příchodu většiny, začala průvodkyně vyvolávat jména dětí, které měly vystoupit a odejít ke svým rodinám. Díky mému štěstí jsem šla já s kamarádkou jako první. Po setkání s naší rodinou jsem byla ale příjemně překvapena. Naše paní byla velmi milá a hezky nás přivítala. U rodin na nás čekala teplá večeře, sprcha a postel, kterou jsme po spánku v autobuse a celodenním chození zvlášť ocenili.

Ráno jsme vstávali docela brzy, a tak jsme trochu nevyspalí vyrazili na další den plný chození a objevování. Navštívili jsme Windsor, který se mně osobně líbil mnohem více než Londýn a přišel mi i víc typicky britský. Zde jsme viděli venkovské sídlo britského krále Karla III. a slavnou školu Eton College.

Poté jsme přešli do cca hodinu vzdáleného univerzitního města Oxford. Tam jsme navštívili velmi známou Christ Church College, kde jsme prošli velkolepou jídelní sň, schody, kde se natáčel Harry Potter, a mnoho dalších míst této krásné univerzity.

Další den již nebyl tak plný programu, přesto utekl docela rychle. Nejdříve nás všechny náš autobus převezl do centra Londýna, odkud jsme známým metrem Underground přešli na nádraží King's Cross, které je také spojené s Harry Potterem, a pak jsme pokračovali dál do British Museum.

Na toto obrovské a velkolepé muzeum jsme měli pouhou hodinu, takže jsme všechny expozice spíše proběhli. I tak jsme si muzeum užili a přivezli si hodně suvenýrů. Pak nás čekaly nákupy na Camden Road.

Tato nákupní a turistická část Londýna byla opravdu šilená. Po celé ulici proudily stovky lidí a trvalo dlouho, než jsme se mohli pohnout jen o pár metrů. Obchody byly především se suvenýry a často se zboží opakovalo. Pak nás čekala klidnější a odpočinková procházka po Regent's Canal a cesta autobusem zpět k rodinám.

Pátý a poslední den v Londýně obsahoval návštěvu parku Greenwich, kde se nachází nultý poledník. Následně jsme se podívali do námořního muzea a lodí jsme pokračovali k Westminster Abbey, House of Parliament a k velmi známé hodinové věži Elizabeth Tower, v které se nachází zvon Big Ben.

U této turistické památky jsme také narazili na místní protest proti globálnímu oteplování. Společně s turisty zde tedy bylo až moc lidí, a tak jsme museli utéct do trochu klidnějšího místa.

Přesunuli jsme se tedy na Trafalgar Square, kde se tyčí Nelsonův sloup, u kterého se nachází Národní galerie. Následně jsme pokračovali k Piccadilly Circus, kde jsme měli poslední možnost koupit si suvenýry, jelikož to byl náš poslední roz-

chod. Pak jsme šli dál směrem k Buckinghamskému paláci, u kterého ale zrovna probíhal dětský maraton, a tak jsme si výhled na krásnou budovu moc neužili. Zde už jsme byli všichni unavení a mířili jsme směrem k O2 aréně, kde na nás už čekal autobus. Tam jsme povečeřeli párky a vydali jsme se po dvanácti hodinovém chození na osmnácti hodinovou cestu domů.

Zpáteční cesta se mi zdála lepší než ta první, protože kvůli únavě z dlouhého výletu jsme všichni spali mnohem lépe. Na této cestě se mi také líbila plavba trajektem, na které jsme byli všichni tak unavení, že už jsme nezahládali skoro ani mluvit, takže byla cesta velmi směšná.

Památky byly hezké, ale sám Londýn mě tolik neuchvátil. Přišel mi takový hodně industriální a šedý. Také tam bylo opravdu hodně lidí, takže se památky nedaly tolik užít, ale jinak se mi líbil. Obecně bych celý výlet hodnotila dobře, až na nedostatek času při prohlížení muzeí a dalších monumentů.

Myslím, že si tento výlet budeme pamatovat a také pár hlášek, které v průběhu výletu padly. Předpokládám, že všichni, kdo se zúčastnili, ví, o čem mluvím, a kdo na výletu nebyl, se musí zeptat těch, kdo tento výlet zažil.

Julie Bolfová, 8. třída

Ročníková práce „Adopce psů z útulku“

Jmenuji se Eliška Klimešová, jsem studentkou třetího ročníku waldorfského lycea a v rámci mé ročníkové práce jsem se zabývala adoptcí psů z útulku. Rozhodla jsem se udělat rozhovor s někým, kdo si psa adoptoval a přiblížit tak čtenářům psí osud, který čekal na změnu a dočkal se jí.

Najít si cestu k pejskovi z adopce není vždy jednoduché, někdy ale rozhodne srdce. Svě o tom ví Míša Blumová, která se s námi podělila o příběh svého psa Ruma.

Jak se váš pejsek jmenuje? Co je za rasu?

Náš pes je kříženec border kolie a českého fouska. Narodil se v létě 2018 a žil někde na dvoře u rodinného domu. Když mu byl rok, majitelé ho odvezli do útulku s tím, že je agresivní a nevychovatelný, musí být uvázaný, jinak utíká a prostě všechno špatně. Z útulku ho vzala paní, která se věnovala výcviku psů. Dala mu jméno Rum, a to mu už zůstalo. Od ní jsme si ho po pár měsících brali.

Jaké bylo jeho začlenění do rodiny? Čelili jste nějakým výzvám?

Zpočátku se zdálo vše v pohodě. Starší psy respektoval. Občas tedy vyjížděl

a bránil si hračky nebo žrádlo, ale dalo se to zvládnout. Problémy nastaly až cca po třech měsících až půl roce. Začal startovat na naše děti. Nakonec i ošklivě napadl a pokoušel manžela. Všechno se zkomplikovalo a my reálně řešili, co s ním a jestli ho nemáme radši někomu dát. Také to bylo v době, kdy začal covid. Jenže útelek by ho nevzal a paní, od které jsme ho brali, mezitím bohužel zemřela. Mě to trhalo srdce a zároveň to doma bylo velmi vypjaté.

Jak vám adopce Ruma změnila život?

To, že nám Rum přišel do rodiny, nám skutečně kompletně změnilo život. Aby mohl zůstat a zvládl jsme to, musela jsem opravdu hodně pracovat na jeho chování. Konzultovala jsem vše s různými výcvikáři. Permanentně musel nosit košík a přizpůsobili jsme chod domácnosti tomu, aby mohl zůstat. Rum se na mě naprosto upnul. Jakákoli má delší nepřítomnost doma je problém. Musím vše plánovat tak, abych se o něj dokázala postarat. A trnu, aby se mi něco nestalo. Máme různé krizové plány a vlastně teď už dny plynou celkem v poklidu. Ale mám se pořád na pozoru.

Závěrem bych chtěla říct, že i přes to, jak to může z mého popisu působit děsivě, je Rum úžasný a jedinečný pes, který je opravdu má láska od prvního okamžiku. A přilnul ke mně tak, že vím, že bych ho nemohla opustit a že všechny překážky překonáme.

Celý záznam rozhovoru si můžete přečíst ve školní knihovně v ročníkové práci Elišky Klimešové s názvem Psí osudy, které čekají na změnu.

Eliška Klimešová

Eurytmické vystoupení v Německu

Koncem května se šest statečných žákyň a žáků 11. třídy lycea zúčastnil mezinárodního festivalu Fórum Eurytmie v německém Witten-Annen. Vystoupí s eurytmickou choreografií na předejru Griegovy skladby Z Holbergových časů.

Vladimír Havrda

Eurytmické kostýmy – šaty a závoje – nám obětavě ušily Martina Dobrá a Jana Poustková. Děkuje.

Gratulujeme našim deváťákům!

V dubnu se konaly přijímací zkoušky na střední školy, ve kterých dosáhli žáci deváté třídy skvělých výsledků.

Valná většina žáků se dostala na školy, které měli uvedeny na přihlášce na 1. místě:

Církevní základní a střední škola – ekologický obor
Církevní základní a střední škola – sociální obor
Akademie hotelnictví a cestovního ruchu – lyceum
SOŠ prof. Švejcara – veřejnosprávní obor
2 × SŠ a VOŠ umělecká a řemeslná Praha – umělecké zpracování kovu / umělecké zpracování dřeva
2 × SPŠE – elektrotechnika a IOT
SPŠE – technické lyceum
Gymnázium Fr. Křížíka – VISION (anglická třída)
ISSŽ Škroupovka – modelářství a navrhavství oděvů
SZŠ a VOŠ Zdravotnická – zdravotní sestra
4 × Waldorfské lyceum Dobromysl Plzeň
SSUPŠ Zámeček – malba

2. místo: Církevní základní a střední škola – sociální obor

3. místo: Hotelová škola – obor kuchař/číšník

Kontakty:

Andrea Kudrnovská, předseda Spolku rodičů, mail: vybor@waldorfpzlen.cz

Barbora Ottová, organizátor Zpravodaje, mail: zpravodaj.waldorf@seznam.cz